

**Vz. Afdeling bestuursrecht-
spraak Raad van State**

31 december 2008

nr. 200808001/1 en
200808001/2

(mr. H.G. Lubberdink)

m.nt. C. van Deutekom

Art. 6:5, 6:6, 8:81 Awb.**Vormverzuim pro-forma be-
roepschrift. Gronden uit voor-
lopige voorziening worden
toegerekend aan de bodem-
zaak. (Arnhem)**

*In het verzoek om voorlopige voor-
ziening is vermeld op welke gronden appellant
zich niet kan verenigen met het besluit, zodat*

geen grond bestaat voor het oordeel dat niet is voldaan aan de eisen uit art. 6:5 Awb.

Uitspraak van de voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State op een verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening (art. 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht) en, met toepassing van art. 8:86 van die wet, op het hoger beroep van: [appellant], wonend te [woonplaats], tegen de uitspraak van de Rechtbank Arnhem van 23 september 2008 in zaak nr. 08/2574 in het geding tussen:

[appellant]

en

het college van burgemeester en wethouders van Arnhem.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 december 2007 heeft het college van burgemeester en wethouders van Arnhem (hierna: het college) Portaal Arnhem-Nijmegen (hierna: Portaal) vrijstelling en bouwvergunning verleend voor het oprichten van twee woongebouwen met in elk gebouw zeven appartementen voor lichamelijk gehandicapten op het perceel Weissenbruchstraat 10 te Arnhem (hierna: het perceel).

Bij besluit van 17 april 2008 heeft het college het door [appellant] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 23 september 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank Arnhem (hierna: de rechtbank) het door [appellant] daartegen ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft [appellant] bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 3 november 2008, hoger beroep ingesteld.

Bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 21 november 2008, heeft [appellant] de voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzitter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 18 december 2008, waar [appellant], in persoon, en het college, vertegenwoordigd door G. Weenink, ambtenaar in dienst van de gemeente, zijn verschenen. Voorts is Portaal, vertegenwoordigd door mr. C. Vissers, advocaat te Den Haag, gehoord.

2. Overwegingen

2.1. In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoorde-

ling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2.2. [appellant] betoogt dat de rechtbank zijn beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Daartoe voert hij aan dat hij in het kader van zijn verzoek om voorlopige voorziening bij de rechtbank gronden tegen het besluit van 17 april 2008 heeft aangevoerd.

2.2.1. Ingevolge artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb, voor zover thans van belang, bevat het beroepschrift ten minste de gronden van het beroep.

2.2.2. Het betoog slaagt. In het verzoek om voorlopige voorziening van 29 mei 2008, dat binnen de beroepstermijn bij de rechtbank is ingediend, is vermeld op welke gronden [appellant] zich niet kan verenigen met het besluit van 17 april 2008. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat niet is voldaan aan de eisen die artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb stelt. De rechtbank heeft het beroep ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

2.3. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De voorzitter zal de zaak met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.4. Nu het aan de rechtbank is de rechtmatigheid van het besluit van 17 april 2008 te beoordelen, zal het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening worden afgewezen. Het staat [appellant] vrij aan de voorzieningenrechter van de rechtbank te verzoeken om een voorlopige voorziening te treffen.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

De voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank Arnhem van 23 september 2008 in zaak nr. 08/2574;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. wijst het verzoek af;
- V. gelast dat de gemeente Arnhem aan [appellant] het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 216,00 (zegge:

tweehonderdzesentwintig euro) voor de behandeling van het hoger beroep vergoedt.

Naschrift:

Deze uitspraak van de voorzitter van de ABRvS waarin op grond van art. 8:86 lid 1 Awb direct uitspraak wordt gedaan in de hoofdzaak, is voor de praktijk interessant. De Afdeling lijkt namelijk af te wijken van eerdere jurisprudentie.

Appellant heeft voorafgaand aan de procedure bij de Afdeling beroep ingesteld bij de Rechtbank Arnhem en heeft daarnaast gedurende de beroepstermijn een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend. De rechtbank verklaart appellant in de bodemzaak niet-ontvankelijk omdat de gronden van het beroepschrift niet tijdig zijn aangevuld.

Appellant stelt hoger beroep in tegen deze uitspraak en stelt zich op het standpunt dat de gronden van het beroep konden worden afgeleid uit het ingediende verzoek om voorlopige voorziening bij de rechtbank.

De Afdeling volgt appellant in deze stelling en overweegt dat in het verzoek om voorlopige voorziening is vermeld op welke gronden appellant zich niet kan verenigen met het bestreden besluit. Om die reden bestaat aldus volgens de voorzitter geen grond voor het oordeel dat niet is voldaan aan de eisen die art. 6:5 Awb aan het beroepschrift stelt.

Hoewel de door de Afdeling gekozen insteek praktisch te noemen is – de rechtzoekende is ontvankelijk omdat hij in één van beide procedures inhoudelijke gronden heeft aangevoerd – valt er bij het oordeel wel een aantal kanttekeningen te plaatsen. Het instellen van beroep en het indienen van een verzoek om voorlopige voorziening zijn twee afzonderlijke procedures; in ieder van die procedures is het bepaalde in art. 6:5 Awb afzonderlijk van toepassing. Ingevolge art. 6:5 lid 1 aanhef en onder d Awb, dient een beroepschrift ten minste de gronden van het beroep te bevatten. Voor een verzoek om voorlopige voorziening geldt ingevolge art. 8:81, lid 4 Awb hetzelfde. Voor beide procedures geldt dan ook dat ingeval van een verzuim, de indiener op basis van art. 6:6 Awb in de gelegenheid dient te worden gesteld om het verzuim te zuiveren. In deze zaak is appellant door de rechtbank ook in de gelegenheid gesteld om de gronden van het beroepschrift aan te vullen, maar is van deze gelegenheid pas buiten de geboden termijn gebruik gemaakt.

Hoewel er sprake is van proces-suele connexiteit – zonder het aanhangig zijn van een bodemzaak is een verzoek om voorlopige voorziening immers niet moge-

lijk – is hiermee niet automatisch gezegd dat de gronden uit beide procedures één op één corresponderen dan wel dat de gronden uit de ene procedure zouden mogen worden ingelezen in de andere procedure. Dit lijkt ook bijzonder onwenselijk, omdat de gronden uit beide procedures – gelet op het voorlopige karakter van een voorlopige voorziening en de hierbij door de rechter te maken belangenafweging – nogal eens uit- en kunnen lopen.

Het oordeel van de Afdeling, waarbij de gronden uit het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening worden toegerekend aan het niet nader aangevulde beroepschrift in de bodemprocedure, doorkruist naar mijn mening het hiervoor beschreven stelsel van de Awb, waarin is vastgelegd dat zowel het beroepschrift als het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening dienen te voldoen aan de vereisten van art. 6:5 Awb.

In deze casus lijkt naast procedurele connexiteit ook inhoudelijke connexiteit te worden verondersteld, ik vraag me af of dat terecht is. Uit de in art. 8:81 Awb geformuleerde connexiteitseis kan toch enkel af worden geleid dat het indienen van een bezwaar- of beroepschrift (dat aan de vormvereisten voldoet) een voorwaarde is voor het doen van een verzoek om voorlopige voorziening. Het omgekeerde is in deze zaak echter het geval. Een gemotiveerd verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening resulteert in herstel van het vormverzuim in de bodemprocedure.

De bovenstaande uitspraak lijkt niet geheel in lijn met een eerdere uitspraak van de Afdeling d.d. 17 november 1997, zaaknummer E03.96.0779. In die zaak was naar het oordeel van de Afdeling sprake van een verzoekschrift dat uitsluitend een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening behelsde en waaruit op geen enkele wijze kon worden afgeleid dat deze als beroepschrift diende te worden aangemerkt. De Afdeling achtte in dit kader ook van belang dat het verzoekschrift – anders dan een (hoger) beroepschrift – aan de voorzitter was gericht.

Ook verschilt het oordeel van de Afdeling in deze zaak naar mijn mening met een uitspraak van 8 februari 2006, zaaknummer 200508113/1, waarin werd overwogen dat in het beroepschrift expliciet dient te worden verwezen naar de gronden uit het verzoek om voorlopige voorziening, wanneer wordt beoogd om deze gronden eveneens in beroep aan te voeren. Bestudering van de processtukken wees uit dat in de onderhavige zaak van een dergelijke expliciete vermelding in het bij de rechtbank ingediende verzoekschrift geen sprake was.

Het verdient opmerking dat de Af-

deling in deze zaak (anders dan de rechtbank) toepassing geeft aan art. 8:86 Awb. Indien de rechtbank net als de Afdeling in deze kwestie had 'kortgesloten' en op basis van het verzoekschrift meteen uitspraak had gedaan in de hoofzaak, dan had het vormverzuim in de bodemprocedure evenmin tot niet-ontvankelijkheid van verzoeker geleid, zij het dat de rechtbank daarmee voorbij zou zijn gegaan aan het vormverzuim in de bodemprocedure. Dit vormverzuim in de bodemprocedure en de daarmee samenhangende ontvankelijkheidsvraag vormde voor de voorzieningenrechter van de rechtbank mijns inziens terecht aanleiding om niet kort te sluiten.

Van belang is tenslotte om op te merken dat in deze zaak geen sprake was van een door een professionele procespartij ingesteld beroepschrift en verzoek om voorlopige voorziening. Wellicht dat dit heeft meegespeeld in het uiteindelijke oordeel van de Afdeling. Wat daar ook van zij, voor de praktijk lijkt het voorlopig de meest zekere weg wanneer zowel het beroepschrift als het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening voldoen aan de vereisten van art. 6:5 Awb al dan niet door in het verzoekschrift desnoods te volstaan met een verwijzing naar de gronden uit het beroepschrift (uitgaande van een voldoende aannemelijk spoedeisend belang). Is een verzuim bij een van beide processtukken echter niet tijdig hersteld, dan behoeft getuige deze uitspraak nog niet alles verloren te zijn.

C. van Deutekom, advocaat bij CMS
Derks Star Busmann in Arnhem

2003 afgewezen. Het beroep van X hiertegen wordt bij uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage van 11 november 2004 ongegrond verklaard. Op 18 februari 2005 wordt deze uitspraak door de ABRvS bevestigd.

X vordert in kort geding de Staat te gelasten om alle handelingen inzake vertrek en uitzetting van haar met haar minderjarige kinderen op te schorten totdat over een nieuwe (in verband met de geboorte van haar dochter nog door haar in te dienen) aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning is beslist. Deze vordering wordt met enige clausulering toegewezen. De Staat heeft hoger beroep ingesteld bij het Gerechtshof te Leeuwarden. Bij arrest van 11 oktober 2006 heeft dit Hof het vonnis waarvan beroep bekrachtigd. De Staat gaat in cassatie.

In appel en in cassatie is uitsluitend aan de orde het enige door de Staat reeds in eerste aanleg verdedigde standpunt (enig nevenvuurwerk over het recht van X op opvang mogen wij passeren). Dit standpunt komt erop neer dat de voor vreemdelingen en ook voor X openstaande procedures voor de vreemdelingenrechter zijn een met voldoende waarborgen omklede rechtsgang. Met betrekking tot de bij de civiele rechter ingestelde vordering is voor de civiele rechter geen taak weggelegd. De Hoge Raad oordeelde inderdaad dat de vreemdelingenwet 2000 zonder meer een stelsel van rechtsgangen bevat dat voor de gewone rechter geen taak openlaat.